

Nr 196.

Av herr **Sandegård**, om åtgärder i syfte att nedbringa kostnaderna för den statliga och kommunala administrationen.

1942 års riksdag beslöt på statsutskottets förslag (utl. nr 174 p. 9) att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning rörande frågan om bortarbetande av öretalen från kronodebetsdelarna. Initiativet kom från samma års statsrevisorer, som hade räknat ut, att en sådan reform skulle inbespara ett par tusen dagsverken åt samhället. Vid ärendets föredragning i första kammaren uttalade en representant på älvborgsbänken en vördsam önskan, »att när man nu skall utreda denna relativt lilla sak, man måtte något vidga området för den begärda utredningen». Några år tidigare — 1936 — hade i samma kammare väckts en motion av herrar Sandegård och Björnsson om förenkling vid utskrivandet av vissa intyg av officiell karaktär liksom vid uppgörandet av en del offentliga längder och utdrag ur dessa. Efter sedvanliga remisser med naturligtvis negativt resultat fann vederbörande utskott fast fot för ett avstyrkande under hänvisning till en pågående utredning rörande sättet för debitering, uppbörd och indrivning av utskylder samt folkbokföringens ordnande jämte härmed sammanhängande organisatoriska och andra frågor. Utskottet fann dessutom, att »då den angelägenhet, varom i motionen var fråga, således torde ligga inom ramen för kommitténs utredningsuppdrag, det kunde förväntas, att densamma även ägnade uppmärksamhet åt nu förevarande spörsmål». Och så var den saken ur världen. Den lilla duva, som då släpptes ut över pappersbyråkratins oändligt djupa och vida vatten, fann i motsats till utskottet inget fäste för sin fot. Skriv, skrivare, skriv — är alltså lösen i ett land som lyckligtvis har gott om skogar, av vilka man kan göra papper i oanade mängder varje dag. Trots den utomordentligt samvetsgranna statistik som står oss till buds i t. ex. statistisk årsbok för Sverige, är det tyvärr omöjligt att få något exakt grepp på hur antalet skrivande människor förhåller sig till antalet i produktivt arbete sysselsatta. Annars tycks yrkesredovisningen vara ganska fullständig. Däremot finna de intresserade uträknat, t. o. m. i hundradelar av en procent, »det relativa antalet barnlösa äktenskap samt medelantalet levande födda barn inom bestående äktenskap, ingångna efter år 1900 med fördelning efter graden av hustruns yrkesverksamhet» liksom »barnlösa äktenskap i procent av samtliga äktenskap samt medeltalet barn i äktenskap med barn med fördelning efter äktenskapets varaktighet och hustruns vigselålder». Det kunde vara värt både möda, tid och kostnad att åstadkomma en approximativ uträkning av antalet människor, pennor, skrivmaskiner och pappersark, som årligen åtgå för att täcka

ett till synes omättligt behov av utredningar, statistik, betyg och intyg från myndigheter av alla slag och blanketter, där den svenske medborgarens alla namn, data och omständigheter skola fästas på papperet. Det är kanske inte heller så alldeles oväsentligt, att i regel medborgarens alla förnamn måste vara med och att adressuppgifterna — särskilt i våra städer — betungas med namn på gator och kvarter, som stundom ha hela tjoget bokstäver. Det kan inte vara omöjligt att dessutom för förenklande av vissa uppgifter överväga åtgärder för standardisering av de formulär, efter vilka intyg för olika ändamål skola av myndighet lämnas. Det gäller t. ex. en hel del s. k. prästbetyg.

Vi ha gott om folk, som förnöter sitt liv vid skrivborden. Det borde ofta finnas bättre bruk för denna arbetskraft. Vi ha i varje fall inte råd att låta ett skrivarväsen utan alla gränser växa och frodas, allra minst i en tid som denna, då samhället vid sidan av sin militära beredskap har behov av att än fler hjärnor, armar och händer engageras för att producera nyttigheter.

Med stöd av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om åtgärder i syfte att nedbringa kostnaderna för den statliga och kommunala administrationen.

Stockholm den 24 januari 1943.

Karl Sandegård.

I motionens syfte instämmer

Fredrik Ström.